

**THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH**
www.stnicholaschurch.net

PROGRAMUL LITURGIC in perioada 15 - 31 OCTOMBRIE

Marti 13 Octombrie:

Vecernie 6.00 PM

Miercuri 14 Octombrie: **SFANTA PARASCHEVA**

Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

Vineri 16 Octombrie:

Taina Sfantului Maslu 6.00 PM

Sambata 17 Octombrie:

Sfanta Liturghie si Parastas 9.00 AM

Duminica 18 Octombrie:

Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

Sambata 24 Octombrie :

Hram la Manastirea Sf. Dumitru

Slujba Utreniei si a Sfantei Liturghii

Arhieresti se vor savarsi la Manastirea Sfantul

Dumitru, Middletown, NY

Duminica 25 Octombrie :

Utrenie si Sfanta Liturghie Arhierasca

la biserica Sfantul Nicolae , NY - 7:30 AM

Luni 26 Oct - **Sf. Mc. Dimitrie** - Utrenie si Sfanta Liturghie - 7.30 AM

Marti 27 Oct- **Sf. Dimitrie Basarabov** - Utrenie si Sf. Liturghie - 7.30 AM

Miercuri 28 Octombrie: Acatistul Sfantului Nicolae 6.00 PM

Vineri 30 Octombrie: Acatistul Sfantului Gheorghe 6.00 PM

Sambata 31 Octombrie: Sfanta Liturghie si Parastas 9.00 AM

Parish Priest: Marius Dumitrescu - 917 592 2571

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS
ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
WOODSIDE, NEW YORK

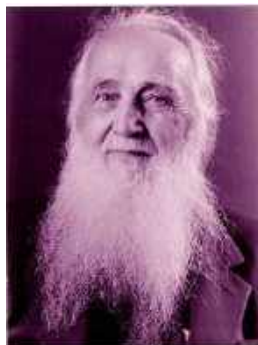

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

Predica Parintelui Vasile Vasilache la sarbatoarea Sfintei Parascheva

“Inca de mica tu ti-ai inchinat viata lui Hristos Dumnezeu si El ti-a dat puterea sa-ti stapanesti patimile si de aceea ti-a daruit cununa.”

Iata una din cantarile de preaslavire, pe care a inaltat-o Biserica astazi Prea Cuvioasei Maicii noastre Parascheva. In ea se cuprinde, in putine cuvinte, intregul fel de trai al aceleia pe care astazi o sarbatorim. Caci dupa cum intr-o picatura de apa putem vedea apa nemarginitelor oceane si a maretelor talazuri, si dupa cum avand numai o raza de lumina, putem sti daca ea face parte din soarele cel mare si stralucitor, la fel si din aceste putine cuvinte ale acestei cantari bisericesti, putem cunoaste viata Prea Cuvioasei Maicii noastre Parascheva. Putem sti felul deosebit in care si-a trait viata, si deci cum a ajuns la perfectiunea [desavarsirea, n.n.] sfinteniei, pentru care ii aducem toate inchinaciunile si rugile noastre din aceste clipe, si in acele de naprasna ori de bucurie din viata noastra de toate zilele.

Inca de mica si-a inchinat viata lui Hristos. Pentru a ajunge cineva pe inaltimi e nevoie sa se porneasca de cu vreme, din partile de jos ale muntelui... Pentru a vedea un rasarit de soare de pe varful unui munte, e nevoie sa te urci pe culmile lui cu mult mai inainte de zorii zilei. Si numai dupa aceasta truda, te vei bucura sa vezi un minunat rasarit de soare, neobisnuit de frumos, pentru cei ce traiesc pe campii si pe domoalele dealuri ale tinuturilor noastre. Pe acele inaltimi ale muntelui, vei fi si tu invaluit de lumina si stralucirea parca cu mult mai curata a razelor de aur ale soarelui. Te vei simti inaltat in fiinta ta deasupra tuturor celor pamantesti... si mai aproape de cer, mai aproape de Dumnezeu... La fel si Cuvioasa Parascheva, inca din copilarie, s-a pornit la drumul sfant al inaltarilor sufletesti, pentru a vedea de pe cele mai inalte culmi ale vietii morale pe Soarele credintei, care e Hristos Domnul. Pe vreme ce anii treceau ea se tot inalta pe treptele vietii virtuozitate, pana ce a ajuns pe culmile anilor si pe piscurile cele mai inalte ale vietii crestine, unde soarele Hristos e cu mult mai aproape. Si astfel inaltata, cu numarul anilor si cu inaltarile duhovnicestii, si-a petrecut viata Cuvioasa Parascheva inca de mica.

Si iata ca, dupa cum pe inaltimile muntilor vedem in chip mai minunat stralucirea soarelui si apoi vedem si zapada albelor sclipiri, la fel si pe cel ce se ridica pe inaltimile morale il vedem imbracat cu zapada albelor nevinovatii si a stralucirilor scanteietoare in care il invaluieste razele de aur ale Soarelui. In aceste lumini ale inaltimilor ne apare si viata Prea

Cuvioasei Maicii noastre Parascheva. Ea e imbracata cu aceeași haina a nevinovatiilor, si e invaluita de stralucirea luminii lui Hristos.

Intr-adevar, pentru a ajunge pe aceste culmi ale vietii crestine si sa s-a harazit vietii virtuozitate inca din frageda copilarie. Ea nici n-a gandit si nici nu si-a facut planul de viata cu acei care zic ca se vor pocai la batranete, iar tinerețea sa si-o piarda in petreceri si placeri pline de pacate. Nu. Ea nu si-a luat drept exemplu pe talharul care si-a dobandit iertare pe cruce, inainte de a muri, caci se putea sa nu ajunga la batranete, si apoi, nu tuturor le e dat ca ultimele clipe sa si le petreaca cu Domnul. Ea si-a luat drept pilda pe Maica Domnului, care inca de la varsta de trei ani a fost harazita Bisericii. Cata intelepciune in alegere! Si cu cat sunt mai mari bucuriile unei nevinovatii innascute, decat ale unei ultime iertari pe patul suferintelor!

Cuvioasa Parascheva, din copilarie, pe cand nu avea nimic al ei decat ceea ce ii dadeau parintii, inca de atunci rupea in doua bucata de paine si de multe ori isi dadea si haina, pentru a imbraca pe cel sarman si a potoli foamea celui flamand. Si pentru aceasta adesea parintii o certau si o si bateau, dar ea toate acestea le indura ca pe niste suferinte placute pentru Hristos, care ne invata sa fim milostivi. Si, cu cat cresteau anii, si milostivirea ei de cei saraci era mai mare, iar viata ei prea imbunatatita in faptele cele crestine.

Dar numai pentru aceasta deosebita ravna in implinirea cu jefelnicie a invataturii crestine a ascultat Domnul cererea ei si i-a ajutat sa invinga patimile si sa-si incununeze viata precum spune partea a doua a cantarii bisericesti de la care mi-am pornit vorbirea. Caci iata ce spune profetul Isaia:

Imparte painea ta cu cel flamand, adaposteste in casa pe cel sarman, pe cel gol imbraca-l si nu te ascunde de cel de un neam cu tine. Atunci lumina ta va rasari ca zorile si tamaduirea ta se va grabi. Dreptatea ta va merge inaintea ta iar in urma ta slava lui Dumnezeu. Atunci vei striga si Domnul te va auzi, la strigatul tau El va zice: iata-Ma! Daca tu gonesti din mijlocul tau asuprirea, aratarea cu degetul si vorba fara rost. Daca dai painea ta celui flamand, si tu saturi sufletul amarit; lumina ta va rasari in intuneric si bezna ta fi-va ca miezul zilei... (Isaia I.VIII, 7-10).

Iata acest program de viata l-a urmat Prea Cuvioasa Maica noastra Parascheva: a ajutat si a miluit si atunci Dumnezeu i-a auzit glasul rugaciunii, dandu-i putere ca sa-si stapaneasca patimile, si astfel sa ajunga sus pe inaltimile eroismului crestin, unde apoi i-a rasarit Soarele Hristos. Desigur, ca in aceasta cale a luptei de a invinge intunericul si a ajunge in imperiul luminii, nu putine i-au fost sfortarile. A avut de luptat cu toate momelile unei vietii pacatoase, cu toate parutele placeri ale vietii si cu toate patimile, insa ea avand atintite privirile spre Hristos le-a biruit pe toate pentru ca Insusi Dumnezeu i-a dat aceasta putere.

E de-ajuns din partea noastra ca sa voim sa nazuim catre o viata sfanta si sa incepem lupta, pentru ca apoi Insusi Dumnezeu este Acela care ne ajuta. El ne respecta libertatea voii noastre, de aceea nu intervine El mai intai. Dar din moment ce ne-am indreptat viata noastra catre Dumnezeu, ajutorul de a ajunge la perfectiune [desavarsire, n.n.], tot timpul ne va fi acordat de Dumnezeu iar apoi ne daruieste insasi cununa. Si aceasta ne-o spune Insusi Mantuitorul nostru Iisus Hristos:

“Adevar graiesc voua: Nu este nici unul care a lasat casa ori femeie, ori frati, ori parinti, ori copii, pentru imparatia lui Dumnezeu, si care sa nu ia inmultit in vremea de acum, iar in veacul ce va sa vie viata vesnica”. (Luca XVIII, 29-30).

Iata, in viata Cuvioasei Parascheva gasim aceasta lupta si aceasta jertfelnicie pentru Hristos. Ea a fost de multe ori infruntata si chiar batuta de parinti, pentru marea ei milostivire si viata inchinata numai Domnului. Si atunci i-a parasit pe parinti si pe frate si pe toate rudele si s-a harazit cu totul numai Domnului, plecand la Locurile Sfinte, unde s-a si calugarit. A intrat in viata calugareasca, pentru ca mai mult sa poata ajuta pe aproapele si mai mult sa poata aduce lauda lui Dumnezeu.

Si iata, precum Moisi prin pustie a avut de luptat cu atatea patimi si cu atatea razvratiri contra lui Dumnezeu, la fel si Cuvioasa Parascheva in pustiul singuratatii a avut de luptat cu multi si nenumarati vrajmasi ai Crucii lui Hristos, pe care i-a biruit prin taria credintei ei si a vietii nevinovate. Si iarasi, precum Moisi a inchis ochii pe muntele Nebo, privind spre Tara Fagaduintei, la fel si Prea Cuvioasa Maica noastra Parascheva a adormit intru Domnul, privind cu ochii si trimitandu-si sufletul in tara de peste veac unde nu-i murmur, nici suspin, si nici durere, ci viata fericita fara de sfarsit. Si astfel, ca una care-si inchinase viata Domnului, Care e viata insasi, n-a murit ci a trecut prin moarte la viata, iar trupul fiindu-i pus sub brazda mormantului, nici el n-a suferit prefacere, ci el si astazi se pastreaza intreg, asa precum l-a gasit cel ce l-a dezgropat in urma unei porunci, pe care a avut-o prin vis, ca sa o dezgroape. Iata, prin urmare, ca si trupul este dat vietii celei vesnice...

Iata cum Prea Cuvioasa Maica noastra Parascheva, prin viata curata si milostenii, si-a strans nu comori pe care moliile le mananca si furii le fura, ci si-a agonisit comoara nesticaciunii, care este Hristos. Ea de mica inchinandu-si viata lui Hristos, cu Hristos e si acum si va fi si in vecii vecilor. Iata cum si in aceasta privinta s-au implinit cele spuse de Mantuitorul ca: *“Acolo unde este comoara voastra, acolo este si sufletul vostru”* (Matei, VI, 21). Comoara Prea Cuvioasei Maicii noastre Parascheva a fost in Hristos, apoi in Hristos e si viata ei.

Din intreaga crestinatate, noi suntem cei mai fericiti crestini, pentru ca praznuind astazi pe Prea Cuvioasa Maica noastra Parascheva, avem in mijlocul nostru aceasta comoara nepretuita a Sfintelor ei Moaste. Intr-adevar, putem zice ca si noi avem comoara cea vesnica in Domnul nostru Iisus Hristos, caci iata, unde e comoara, aici suntem si noi. Unii ati venit din departari mari pentru a va inchina la aceasta

comoara a Sfintelor Moaste, iar altii, din imprejurimi si din oras, ati parasit preocuparile voastre pentru a va inchina Sfintei Parascheva si asa unii cu altii cerem ajutorul ei cel sfant si dam marturie nedezmintita de pretuire a vietii si a moastelor Prea Cuvioasei Maicii noastre Parascheva. Pe cand cei din departari, praznuiesc aceasta sarbatoare, invaluind intr-o o pretuire nespus de mare, doar sufleteste aceasta comoara.

Iata cum, dupa o vara de munca si suferinte, clipele acestea de rugaciune si praznuire sunt cele mai sfinte momente din viata noastra. Caci, intr-adevar, v-ati inaltat sufletele langa aceasta comoara a Sfintelor Moaste. Aceasta venire a D-voastra aici si aceste rugaciuni pe care le-ati facut la Sfintele Moaste ale Cuvioasei Parascheva, ne vorbesc mult de acel zbor si de acea tresaltare din suflete catre o viata de inaltare in Domnul. Pilda o aveti in Cuvioasa Parascheva. Si aceasta dorinta de induhovnicire a vietii catre o mai inalta traire ce o cautati, o marturisiti prin venirea la aceasta comoara, pentru a va atinge buzele si sufletele de aceste Sfinte Moaste ce ne sunt marturia unei eroice vietii de traire in Domnul.

Si daca ati venit la aceasta comoara, e de asteptat ca sa va intoarceti pe la caminurile voastre cu modelul unei alese zestre sufletesti, luate de la aceasta comoara. Sa va intoarceti cu hotararea sfanta si nestramutata, de a fi cu Hristos. Si a fi cu Hristos inseamna a asculta si a implini invatatura Lui. Iar invatatura Sa, in putine cuvinte, se cuprinde in aceste doua porunci: *Sa iubim pe Dumnezeu din tot sufletul si din tot cugetul nostru, iar a doua, sa iubim pe aproapele nostru ca pe noi insine.* Aratati prin urmare dragoste cu vorba si cu fapta fata de Dumnezeu si de oameni si atunci veti fi copiii cei fericiti ai lui Dumnezeu. Pilda o avem in Sfanta Parascheva.

Si va asigur ca fiecare veti avea o comoara a faptelor bune, si la fel cu Cuvioasa Parascheva, va veti inalta pe culmile anilor, urcand tot pe atatea trepte catre viata fericita pe care toti o dorim, suspinand dupa ea. Si o vom dobandi, pentru ca aceste inaltimi ale unei vietii crestinesti, ne apropie cu mult de Acel ce este insasi Viata si Fericirea.

Dumnezeu sa ne fie in ajutor, iar Prea Cuvioasa Maica noastra Parascheva, vesnic rugatoare si sprijinitoare a noastra catre Parintele din ceruri. Amin.

Parintele Vasile Vasilache

Cinstirea Sfintelor Moaste

Cat priveste moastele sfintilor, Biserica si credinciosii au convingerea ca prin atingerea de ele si prin rugaciunile adresate sfantului langa moastele lui, adeseori se infaptuiesc vindecari si alte fapte minunate datorita legaturilor duhovnicesti care se stabilesc intre credinciosi si persoanele reprezentate in icoane sau ale caror moaste s-au pastrat, si in ultima analiza datorita lui Hristos, prin energiile necreate.

Un temei pentru cinstirea moastelor si al credintei in puterea ce iradiaza din ele ni-l da Sfanta Scriptura prin invierea unui mort aruncat peste osemintele proorocului Elisei (IV Regi 13,21). Dar nu orice trup care nu se descompune poate fi considerat trup sfinit, fiindca uneori lipsa de descompunere este rezultatul pacatului, si nu al virtutii. De aceea, la slujba inmormantarii se citește rugaciunea de dezlegare a trupului, pentru ca trupul sa se elibereze din legatura pacatului si sa se intoarca in pamantul din care a fost facut. Cu

adevarat sfinte sunt moastele sfintilor care au fost canonizati ca atare de Biserica soborniceasca si care s-au dovedit ca facatoare de minuni. Incoruptibilitatea sfintelor moaste nu este rezultatul unor fenomene naturale, ci este darul lui Dumnezeu fata de cei care L-au preamarit prin viata lor sfanta si curata.

Puterea dumnezeiasca ce lucreaza prin trupurile Sfintilor dupa moartea lor e o continuare, dar si o intensificare a puterii ce lucreaza prin trupurile lor cat au fost in viata. Chiar umbra trupului lui Petru avea puterea sa vindece pe bolnavii peste care trecea (Fapte 5, 15). Unii bolnavi se vindecau prin simpla atingere de stergarele folosite de Sfantul Apostol Pavel.

Mentinerea osemintelor lor in stare de incoruptibilitate este o arvuna a viitoarei incoruptibilitati a trupurilor dupa inviere si dupa deplina lor indumnezeire. Ele se mentin incoruptibile pentru ca in ele se mentine o putere dumnezeiasca din vremea cand trupurile lor erau unite cu sufletul. Ba, mai mult, asupra lor se prelungeste starea de indumnezeire sporita a sufletelor lor din starea actuala. Aceasta se datoreaza faptului ca puterile sufletului si harul dumnezeiesc din el isi prelungesc lucrarea si in trup, infaptuind si in acesta o stare de sfintenie, cat timp sfantul traieste pe pamant, si un fel de stare de incoruptibilitate, dupa trecerea sufletului sfantului, prin moarte, la o stare mai accentuata de indumnezeire.

Mentinandu-se incoruptibile, osemintele Sfintilor arata ca sufletul lor si harul Sfantului Duh din ei raman mai departe intr-o legatura cu trupurile lor, asa cum arata si Sfantul Grigore de Nyssa. De aceea, cei ce se roaga langa osemintele sfantului nu se adreseaza propriu zis acestor oseminte, ci persoanei sfantului. Cinstirea trece la persoana, ca si in cazul cinstirii icoanelor. Moastele sunt astfel o anticipare a trupului pnevmatizat de dupa inviere. Cultul sfintelor moaste pastreaza vie in constiinta credinciosului ideea ca trupul n-a fost facut sa moara, ci sa invieze si sa se invesniceasca in Hristos.

Pr. Prof. Dumitru Popescu

Lupta cu duhul slavei deșarte

Cea de-a șaptea luptă pe care o avem de dus este cea cu duhul slavei deșarte, care îmbracă multe chipuri, este schimbător și subțire, așa încât până și omul cu cei mai ageri ochi sufletești abia poate să o zărească și s-o priceapă, și cu atât mai mult să se ferească de ea. Celelalte patimi sunt simple și au un singur chip, pe când aceasta are multe părți și multe chipuri, îl luptă pe ostașul lui Hristos din toate părțile, și când încă se luptă, și când pare deja biruitor, pentru că ea se străduie să-l rănească și prin haine, și prin

înfățișare, și prin mers, și prin glas, și prin trudă, și prin privegheri, și prin postiri, și prin rugăciuni, fără să mănânc pâine, fără să intru sub acoperiș și fără să stau de vorbă cu vreun om. După ce a trecut acest răstimp, L-am văzut iar pe Domnul și mi-a dat mantia înapoi."

Fraților! Sa fim cu luare-aminte la noi înșine! Să ne sânguim a ne curăți nu numai de patimile trupești, ci și de cele sufletești: de slava deșartă, de necredință, de viclenie, de pizmă, de ură, de iubirea de argint și de celelalte neputințe de acest fel, ce par a se mișca și a lucra doar în suflet, fără împărtășirea trupului, și ca atare se numesc „sufletești”. Am spus „par” fiindcă ele înrăuresc și trupul, însă în chip subțire, pe care puțin îl bagă de seamă și îl pricep. Luând aminte la noi înșine și curățindu-ne de aceste patimi, în noi răsare treptat iubirea de aproapele, ce face să slăbească și nimicește simțământul smintirii de aproapele și al osândirii lui. Să ne aducem aminte neîncetat că nu este dreptate plăcută lui Dumnezeu afară de sărăcia cu duhul. Să-l îndreptăm pe aproapele și să ne osândim pe noi înșine, ca Dumnezeu să ne dăruiască harul și mila Sa, pe care El le dăruiește doar celor smeriți și milostivi. Amin!

Dacă postiți, nu fiți posomorâți, ca fățarnicii (Mt. 6,16).

Iubiți frați! Domnul nostru Iisus Hristos ne-a poruncit ca înainte de a purcede la nevoița postului să iertăm aproapelui greșelile sale, ne-a poruncit să păzim de fățarnicie, din toate puterile, postul însuși. Viermele, odrăslindu-se în fruct, îl nimicește de tot pe dinăuntru, încât rămâne numai coaja: și fățarnicia nimicește tot miezul virtuții. Fățarnicia se naște din slava deșartă (v. Mt. 6,1-2, 5,16). Slava deșartă este dorința și căutarea deșartă a laudei vremelnice, omenești. Slava deșartă apare din adâncă necunoștință de Dumnezeu sau din adâncă uitare de Dumnezeu, din adâncă uitare de veșnicie și de slava cerească. De aceea, în întunecarea sa, ea năzuiește cu nesaț spre dobândirea slavei vremelnice, pământești. Această slavă, la fel ca viața pământească, i se pare un bun veșnic, pe I care nimeni și nimic nu i-l poate lua. Căutând nu virtutea însăși, ci numai

laudele pentru virtute, slava deșartă se îngrijește și se trudește doar ca să se înfățișeze privirilor omenești sub masca virtuții - și fățarnicul se arată omenirii îmbrăcat în haina unei amăgiri îndoite: în înfățișarea lui se vede o virtute pe care de fapt n-o are deloc, iar în sufletul lui se văd mulțumirea de sine și îngâmfarea, deoarece, mai întâi de toate, el este amăgit și înșelat în sine însuși. El se îndulcește în chip bolnăvicios de slava deșartă, care îl omoară; se îndulcește în chip bolnăvicios de amăgirea căreia își supune aproapele, se îndulcește în chip bolnăvicios și nenorocit de fățarnicia care îi reușește. Totodată, el devine străin de Dumnezeu: Necurat este înaintea lui Dumnezeu tot cel semeț la inimă (Pilde 16, 5).

Pierzătoare sunt slava deșartă și fățarnicia, căreia ea îi dă naștere, chiar de la începutul lor: ele îl lipsesc pe om de orice plată cerească, dându-i ca singură răsplată deșartă laudă omenească, pe care o pofteste. Această osândă a rostit-o Domnul asupra fățarnicilor care se slăvesc în deșert. Povățuindu-i pe ucenicii Săi să facă faptele bune în taină, Domnul poruncește: Luați aminte ca faptele dreptății voastre să nu le faceți înaintea oamenilor ca să fiți văzuți de ei, altminteri nu veți avea plată de la Tatăl vostru Cel din ceruri. Așadar, când faci milostenie, nu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii în sinagogi și pe ulițe, ca să fie slăviți de oameni. Adevărat grăiesc vouă: și-au luat plata lor. Iar când vă rugați, nu fiți ca fățarnicii cărora le place, prin sinagogi și prin colțurile ulițelor, stând în picioare, să se roage ca să se arate oamenilor. Adevărat grăiesc vouă: și-au luat plata lor. Când postiți, nu fiți posomorâți, ca fățarnicii, că ei își smolesc fețele ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat grăiesc vouă: și-au luat plata lor. Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală, ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău Care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție la arătare (Mt. 6,1-2, 5,16-18).

Cumpline sunt slava deșartă și fățarnicia și atunci când sunt dezvoltate și ajunse la maturitate, când devin regulă a lucrării omului, când îi intră în caracter! Ele îl formează pe fariseu, care tinde, cu hotărâre frenetică și oarbă, să săvârșească toate fărădelegile și relele; ele îl formează pe fariseu, căruia masca virtuților îi trebuie doar ca să se scalde mai ușor și cu mai mult spor în faceri de rele. Fariseii întunecați și împietriți au săvârșit cea mai cumplită nelegiuire dintre nelegiuirile omenești: au săvârșit uciderea de Dumnezeu, și, dacă ar putea exista vreo crimă mai cumplită, ei nu ar șovăi s-o facă.

Iată priveliștea vrednică de plâns a pustiirii morale, a nenorocirilor morale pe care le săvârșesc slava deșartă și fățarnicia în firea căzută a omului! Răscumpărătorul nostru, Domnul Iisus Hristos, Care ne-a dăruit cele mai puternice doctorii împotriva tuturor bolilor noastre trupești și sufletești, ne poruncește să lecuim patima fățarniciei în rădăcina ei, în începutul ei: în slava deșartă. Slava deșartă flămânzește și însetează de slava omenească. Domnul a poruncit s-o omoram prin înfometarea ce i se potrivește: El a poruncit să-i luăm slavei deșarte mâncarea și băutura, care este lauda omenească; a poruncit să ascundem

din răspuțeri de ochii oamenilor toate faptele noastre bune; a poruncit să aducem jertfă pe de-a-ntregul numai lui Dumnezeu toate faptele noastre bune, însăși dragostea de aproapele. Și Vechiul Testament, care îl învață sfântul adevăr pe Israilul cel de taină prin pictura pre-închipuirilor, rânduiește: Tot prinosul jertfei voastre cu sare să se săreze, și să nu lăsați jertfele voastre fără sare, semnul legământului Domnului; cu toate prinoasele tale adu Domnului Dumnezeului tău și sare (Lev. 2,13). Sarea din orice prinos, din orice jertfă adusă lui Dumnezeu de israilitean, este gândul și scopul creștinului de a sluji lui Dumnezeu prin fiecare faptă bună.

Sfinții Părinți, învățătorii Bisericii, privind luminați de Hristos, luminați de Sfântul Duh, în adâncul inimii omenesci și văzând în acest adânc cum anume lucrează felurile patimi, numesc slava deșartă „patimă cu multe chipuri”, „cea mai subțire și anevoie de priceput”. Toate celelalte patimi tulbură liniștea omului, conștiința le dă în vileag fără întârziere; dimpotrivă, patima slavei deșarte îl linguește pe fiul căzut al lui Adam, îi aduce o părută desfățare, îi pare mângâiere duhovnicească prin care este răsplătit pentru fapta bună săvârșită. Toate celelalte patimi strică de-a dreptul virtuțile care le sunt potrivnice: astfel, îmbuibarea strică înfrânarea, mânia strică blândetea, iubirea de arginți strică dărnicia. Slava deșartă nu pare a strica nici o virtute; ea, răpindu-i hoțește omului aducerea-aminte de Dumnezeu, de negrăita măreție dumnezeiască, de negrăita sfințenie dumnezeiască, înaintea căreia însuși Cerul e necurat (Iov. 15,15), îl momeste pe omul căzut să se privească pe sine însuși cu aprobare și satisfacție, să se admire singur. Nu sunt ca ceilalți oameni, spune ea (Le. 18,11)! în orbirea sa, născută din mulțumirea de sine, cel care se slăvește în deșert dă mulțumită lui Dumnezeu, uitând că omenirea căzută poate să aducă prinos de mulțumită lui Dumnezeu numai din vederea mulțimii păcatelor și neputințelor sale, vedere unită cu cea a negrăitelor binefaceri ale Ziditorului față de zidirea Sa pierită. Slava deșartă se bucură când vede că omul se îmbogățeste cu virtuțile: ea nădăjduiește că va prefăce fiecare virtute într-un păcat, nădăjduiește că va face din fiecare virtute pricină și prilej de osândire a omului la Judecata lui Hristos. Ea îndrăznește să procească! Ea năzuiește cu obrăznicie să facă minuni și se hotărăște să-L ispitească pe Domnul! Străină de darul duhovnicesc, ea caută să se înfățizeze ca având dar sau, cel puțin, să insufle în oameni bănuiala că ascunde ceva mai presus de fire; prin această amăgire, ea caută într-un chip nenorocit să capete mângâiere. Ea îl însoțește pe nevoitor când postește, când se roagă, când face milostenie, când priveghează, când își pleacă genunchii, străduindu-se să răpească jertfa adusă lui Dumnezeu și, sporcând-o prin dorința de a plăcea oamenilor, să o facă netrebnică. Ea îl urmărește pe robul lui Hristos în însingurarea chiliei lui, în zăvorârea lui; neputând să-i aducă nevoitorului laudă pierzătoare de suflet de la privitorii din afară, îi aduce laudă în gânduri, îi zugrăvește și-i înfățizează slava omenească, amăgitor, în închipuire. Adeseori, ea lucrează fără

gânduri și închipuiri, fiind recunoscută doar după lipsa din inimă a fericitei umilințe, a fericitei aduceri aminte de cele sfinte și străpungeri sufletesti pentru păcate. „Dacă n-ai plângere din inimă, a zis un mare Părinte, ai slavă deșartă.”

Să ne împotrivism cu hotărâre, cu lepădare de sine, pierzătoarei de suflet și linguitoarei patimi a slavei deșarte! Să ne împotrivism ei, întărind pe piatra poruncilor lui Hristos inima noastră slabă, care în sine este clătinată cu ușurință, ca de niște vânturi, de înrăurirea și lucrarea felurilor patimi asupra ei! Lepădând tot timpul slava deșartă, vom fi deja apărați de cealaltă patimă - de îngrozitoarea patimă a fățarniciei. Să ne săvârșim faptele bune și nevoințele așa cum ne povățuiește Mântuitorul: în taină. Când luăm parte la slujbele bisericești, să ne ferim a da dovadă de porniri deosebite de evlavie, care să ne deosebească mult de frații noștri. „Ia seama, a zis Sfântul Ioan Scă-rarul, ca aflându-te între frații tăi să nu pari nicidecum mai drept decât ei în vreo privință, altminteri vei săvârși două rele: pe frați îi vei răni cu osârdia ta prefăcută, iar ție însuți îți vei da negreșit prilej de semeță cugetare. Fii osârdnic în sufletul tău, fără să dai în vileag aceasta nici prin mișcările trupului, nici prin înfățizare, nici prin cuvânt, nici prin căderile cu fața la pământ.” Dacă în zăvorâre, în rugăciunea însingurată, când citești lucruri ziditoare sau te gândești la ele, gândul slavei deșarte, pătrunzând prin ușa închisă, pătrunzând în însăși mintea noastră, în însăși inima noastră, ne va înfățisa pentru a ne înșela, ca pe o desfrănată împodobită, slava omenească, să ne înălțăm cât mai repede gândul la cer, înaintea lui Dumnezeu. Când mintea omenească este luminată de vederea duhovnicească a slavei și măreției dumnezeiești și se coboară de acolo la vederea de sine, nu mai vede deloc măreția omenirii: ea vede sărăcia, păcătoșenia, neputința, căderea ei; vede osânda la moarte rostită asupra tuturor; vede stricăciunea și putoarea tuturor, fiindcă osânda se împlinește treptat, și nimeni nu poate scăpa de ea. Mintea dobândește concepția corectă despre om, străină de orice amăgire a slavei deșarte, și strigă împreună cu Iov: „Stăpâne Doamne! Acum ochiul meu Te-a văzut pe Tine: pentru aceea, m-am defăimat pe mine și m-am topit, și mă socotesc pământ și cenușă (Iov 42, 5-6). Adevărata smerenie vine din cunoștința de Dumnezeu. Amin!

SFÂNTUL IGNATIE BRIANCANINOV

Starea intermediara a sufletelor

Odată cu moartea biologică, sufletul se desparte de trup. Va veni însă acea vreme când va avea loc învierea trupurilor tuturor oamenilor, și vor fi judecați de Hristos la a Doua Sa Venire. După moarte, sufletele trăiesc fără de trupuri, fapt ce poartă numele de „stare intermediară a sufletelor”.

„Între prima și a doua înviere, și între prima și a doua moarte există judecata parțială, care-i include în primul rând pe Sfinți, ce au o pregustare a slavei lui Hristos ca Lumină și, ca prieteni ai lui Hristos, au îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu pentru frații lor. În al doilea rând, pe acei credincioși care n-au ajuns în această viață la îndumnezeire și-și continuă pregătirea duhovnicească pentru ziua Domnului, având și ei o pregustare din viitoarele roade ale îndumnezeirii, și de aceea se bucură. Și, în al treilea rând, pe cei ce au murit cu prima moarte, și știu că focul cel veșnic le va fi lor foc veșnic, pentru că și-au împietrit inimile în iubirea de sine și nu mai sunt deschiși la a se desăvârși duhovnicește în dragostea care „nu cântă ale sale” și care reprezintă premisa vederii dumnezeieștii slave a lui Dumnezeu ca Lumină.”

Cei îndumnezeiți, după moarte, „se împărtășesc de slava lui Dumnezeu”, de vederea lui Dumnezeu, se interesează de noi, se roagă pentru noi, iar noi le cerem mijlocirile.

„Ii chemăm pe sfinți să ne fie mijlocitori, sa mijlocească pentru noi, pentru că știm că prietenii lui Dumnezeu au dreptul și curajul, chiar obrăznicia de-a se certa cu Dumnezeu, pentru că au îndrăzneală la Dumnezeu. Și știm că cine are îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu poate să ne ajute. Și avem exemplul, acolo, cu Sodoma și Gornora, când Avraam stătea cu Dumnezeu de vorbă, și zice: «Dacă există atâția și-atâția drepti, îi vei pierde pe ei? Și dacă există atâția și atâția», știu eu, «și dacă sunt numai zece» etc. Și vedem că vorbește cu îndrăzneală cu Dumnezeu pentru poporul său. Și pe Moise îl vedem că-I spune lui Dumnezeu cu îndrăzneală: «Dacă pe ștergi poporul acesta din cartea Ta, șterge-mă și pe mine! O să-i pierzi pe aceștia? Pierde-mă și pe mine!» (vezi Ieșirea 32, 30-34). Și se ceartă cu Dumnezeu.

Deci, această îndrăzneală o are prietenul lui Dumnezeu. Și cine este prieten al lui Dumnezeu? Cel ce a ajuns la luminare, care, atunci când trece la Domnul, ajunge sfinte moaște, adică Sfânt al Bisericii. Unul ca acesta are îndrăzneală la Dumnezeu, și din acest motiv și noi - de vreme ce ne e cât se poate de clar că Sfinții aceștia sunt părtași la prima înviere, din acest motiv și credem că se roagă pentru noi, după cum și noi ne rugăm pentru ei. Desigur, într-un mod diferit, dar totuși ei se roagă pentru noi, iar noi le cerem și rugăciunile și ajutorul. Și avem exemple în care Sfinții li se arată oamenilor și-i ajută. Toate viețile sfinților sunt pline

de asemenea exemple. Deci, aceasta este o realitate empirică, care nu provine din nici un fel de filosofie, ci doar din comuniunea sfinților cu noi, cei care suntem dincoace de mormânt.”

Desigur, există și aceia care nu sunt pregătiți să vadă slava lui Dumnezeu. Există și cei ce „nu sunt pregătiți, pentru că, dacă ar vedea slava lui Dumnezeu în starea în care se află, o vor vedea ca foc mistuitor, “iar nu ca lumină luminoasă și, din moment ce nu sunt pregătiți, de aceea Dumnezeu nu-și descoperă slava Sa acestor oameni”.

Prin urmare, „stare intermediară a sufletelor” este numită starea sufletelor oamenilor după ieșirea din trup și până ia învierea trupurilor la cea de-a Doua Venire a lui Hristos. În plus, prin „stare intermediară a sufletelor” înțelegem și desăvârșirea pocăinței sufletelor celor ce intraseră deja în stadiul pocăinței, dar nu ajunseseră să o desăvârșească.

Creștinii se roagă pentru toii cei adormiți, dar pentru fiecare se roagă într-un mod diferit. Se roagă Sfinților, despre care știu, datorită moaștelor și minunilor pe care le săvârșesc, că sunt prieteni ai lui Dumnezeu, și de aceea le cer mijlocirile. Și se roagă lui Dumnezeu pentru ceilalți, ca să afle și ei milă înaintea Domnului.

„Rugăciunea este o rugăciune a Trupului lui Hristos, este o rugăciune a Bisericii. Și, când devenim mădulare ale Bisericii, ne rugăm ca mădulare ale Bisericii. Din acest motiv, atunci când preotul e de față, preotul se va ruga. N-o sa-i spunem lui țața Marița să spună rugăciunea; o va spune popa Tase, o va spune vlădica, dacă e de față. De ce? Pentru că ne rugăm, cu toții împreună. Cum ne rugăm? Ca un singur trup, pentru că suntem Trupul lui Hristos. Din acest motiv, rugăciunea are prin excelență o semnificație colectivă.

Din acest motiv, fiecare sâmbătă e închinată sufletelor celor adormiți, și slujba de sâmbătă e pentru cei adormiți. Atunci se făceau parastasele, și din acest motiv a avut loc și toată acea dispută despre parastase, dacă trebuie sau nu trebuie să se facă duminica”. Și, desigur, nu trebuie să se facă duminica, pentru că ziua parastaselor este sâmbăta. Dat fiind că Biserica se roagă ca organism colectiv pentru cei adormiți, înseamnă că se roagă pentru întreg Trupul lui Hristos, care este și trupul celor adormiți. În această parte a Trupului lui Hristos sunt cuprinși și cei adormiți care poartă numele de Sfinți ai Bisericii, și încă și Maica Domnului.

Vasăzică, pentru fiecare avem și rugăciunea corespunzătoare. Rugăciunea, desigur, este o manifestare a dragostei pentru toate mădularele Trupului, pentru că Biserica nu face nici o separare între Biserica de după moarte și Biserica de dinainte de moarte, și toți împreună - și cei de dincolo de mormânt, și cei de dincoace de mormânt - suntem o Biserică. Nu există două Biserici. Nu există o «Biserică nevăzută» și o «Biserică văzută»; exista o singură Biserică, un singur Trup al lui Hristos.

Prin urmare, dat fiind că rugăciunea este colectivă și ne rugăm unii pentru alții, fiecare se roagă pentru celălalt, din acest motiv credem

că cei de dincolo de mormânt se roagă și ei pentru noi, și noi ne rugăm pentru cei de dincolo de mormânt, în funcție de nevoile fiecăruia și în funcție de starea duhovnicească în care se află fiecare. Și în acest fel sunt rânduite toate slujbele Bisericii.

Deci, ceea ce are prioritate, în afară de lucrul acesta, este chestiunea desăvârșirii, faptul că desăvârșirea e o mișcare nesfârșită către cele de sus. E o mișcare nesfârșită, și lucrul acesta are o deosebit de mare importanță."

„Parastasul este o expresie a dragostei celor vii, care se roagă pentru cei adormiți. Da, Biserica se roagă să se mântuiască toate mădulele ei. Spunem «odihnește-i în pământul celor vii» etc. În rugăciuni ne rugăm ca omul acesta să ajungă sfânt - asta înțelegem prin «cu Sfinții odihnește...». Ce înseamnă asta? Să ajungă sfânt, asta ne rugăm. Dar dacă lucrul acesta se întâmplă în acest moment, sau dacă se întâmplă peste cincizeci sau peste o sută de ani, aceasta e cu totul altă discuție." Parastase facem pentru toți cei adormiți, sfinți și păcătoși, și pentru toți aducem colivă. Însă rugăciunea pe care o spunem pentru fiecare este diferită. În rugăciunile pentru Sfinți le cerem mijlocirile și ne rugăm să primească și mai multă slavă, iar pentru păcătoși ne rugăm ca pocăința lor să fie desăvârșită.

„Avem colivă pentru toată lumea, avem colivă la parastase și pentru cei morți - prieteni, rude, cunoscuți etc., dar avem colivă și pentru sfinți, avem colivă și pentru Maica Domnului, și avem și rugăciunile corespunzătoare. Colivele nu sunt doar pentru nesfinți, sunt și pentru sfinți. Normal, nu spunem aceeași rugăciune. De ce nu spunem aceeași rugăciune? Pentru asta ar trebui să luați scrierile lui Simeon Noul Teolog despre rugăciune, niște omilii foarte frumoase, în care spune următorul lucru: nu ne putem ruga la întâmplare. Când te rogi, trebuie să te rogi cu o precizie științifică. Rugăciunea nu înseamnă niște cuvinte aruncate în vânt, cu speranța că poate-poate nimerim noi ceva."

Rugăciunea pentru adormiți este necesară deoarece, în starea intermediară a sufletelor, există o anumită îmbunătățire și înaintare pentru cei ce au intrat deja pe treapta pocăinței, cel puțin.

„După moarte nu mai există pocăință, dar există desăvârșire a pocăinței. Sunt două lucruri diferite. Pocăința începe aici și se desăvârșește dincolo. Și continuă până la îndumnezeire. Așa este. Aceasta este experiența sfinților."

„La Părinții Bisericii, pentru că există învățătura aceasta despre înaintarea veșnică, o să găsiți din loc în loc și referiri la faptul că, după moarte, omul înaintază, înaintarea lui nu se oprește. Prin urmare, una e pocăința, alta e înaintarea continuă. Sunt două lucruri diferite.

După cuvântul Părinților, cei nepocăiți, atâta vreme cât nu se pocăiesc în viața aceasta, nu au parte de pocăință nici după moarte. Prin urmare, aici este pocăința - dar pentru că aici se pocăiește omul nu înseamnă că o să sară direct din pocăință în desăvârșire; nu face un salt, nu sare în desăvârșire, ci există o înaintare treptată."

„În orice caz, în dogmatica ortodoxă a apărut o «stare intermediară a sufletelor». Starea intermediară înseamnă că se așteaptă Judecata, iar cine este osândit știe că va fi osândit, iar cine se va mântui are mângâierea aceasta. Există starea aceasta intermediară.

Acum, ar trebui să se facă o cercetare, să se vadă de unde provine starea aceasta intermediară la unii Părinți ai Bisericii etc., care există și în experiența Bisericii. Avem și moartea pruncilor, și oamenii îi văd uneori în vise pe acești copii învățând, cum ar veni, într-un anume loc, și pregatindu-se, cum ar veni, pentru Rai. Cu alte cuvinte, există școală pentru cei ce au nevoie de școală.

Oricum, ceea ce e clar este că după moarte există o înaintare. Desigur, cei care se numără în rândul sfinților înaintează continuu din slavă în slavă, și există veșnic o înaintare. În privința aceasta nu avem nici un dubiu, pentru că desăvârșirea este nesfârșită; la nesfârșit există desăvârșire. Chiar și la Dionisie Areopagitul, dacă-l citim cu atenție, vom vedea acolo că și îngerii se desăvârșesc neîncetat - și acolo, Tronuri, Domnii, Îngeri, Heruvimi, Serafimi - în tot cazul, îngerii se desăvârșesc. Și exista, într-adevăr, o puternică tradiție, ca până și Născătoarea de Dumnezeu se desăvârșește, așadar și îndumnezeiții se desăvârșesc. Ce se întâmplă cu cei ce nu au ajuns la îndumnezeire - fără a-i mai lua în caicul pe cei osândiți, pentru care nu există pocăința după moarte? Cei împietriți se pare că n-au parte de pocăința după moarte, tocmai pentru că sunt împietriți. Cât despre ceilalți însă, se pare că, de vreme ce se aflau într-o stare de pocăința când au murit, vor fi și ei așezați în Rai, dar nu chiar în clipa asta, când ne rugăm noi, pentru că aici ne rugăm să se întâmple acum, imediat. De pildă, spunem «așază-i în Rai», adică nu spunem «cu timpul așază-i în Rai», nici «la a Doua Venire așază-i în Rai», a spunem «așază-i» acum. Deci, de aici, din toată slujba înmormântării reiese clar învățătura despre care am vorbit mai înainte. Și, oricum, există părerea așa că avem parte de o înaintare după moarte."

Este posibil și pentru cel care nu este creștin să-L cunoască pe Hristos după moarte.

„Și unul care este în afara tradiției, dacă răspunde cu putere lucrării lui Dumnezeu, e cu putință să treacă dincolo de stadiu! virtuții și să ajungă la ceva mai înalt. Unui astfel de om poate să i se predea creștinismul și după moarte, din moment ce ei vede de-acum energia necreată a lui Dumnezeu, și din moment ce este deschis - în loc să rămână împietrit în inima lui, el poate să fie deschis înaintării, făcându-se următor al lui Hristos după moarte, așa cum s-a întâmplat când Hristos s-a pogorât la Iad și au crezut în El toți cei care erau pregătiți, și care se numără acum în rândul sfinților".

Apusenii, fără a interpreta corect această învățătură patristică despre desăvârșirea pocăinței după moarte prin rugăciunea Bisericii, au transformat-o în învățătura eretică despre „focul curățitor” [al purgatoriului], conform căreia păcătoșii trebuie să fie pedepsiți în focul creat, după care vor fi mântuiți. Pentru sfinții noștri Părinți însă, curățirea

se desăvârșește prin harul cel necreat al lui Dumnezeu, care îl curățește pe om prin rugăciunea Bisericii.

„Acum, vin francii și iau textele patristice, și citesc ei acolo despre înaintarea de după moarte, și iau înaintarea aceasta de după moarte drept «foc curățitor». De ce? Pentru că Părinții spun că omul își continuă curățirea și luminarea pentru a ajunge la îndumnezeire și după moarte. Vasăzică, acolo unde Dumnezeu este Lumină, El este și foc; ca foc îl curățește pe om, așa cum focul curățește aurul și-l topește, pentru ca aurul să se curețe de impurități și să strălucească, și să fie frumos și curat etc. Deci există unele asemănări de acest genul între aur (sau diferite alte materiale) și curățirea care se realizează în om și după moarte. Vasăzică, dacă omul se pocăiește aici nu înseamnă automat că a și trecut de treapta curățirii, numai prin simplul fapt că se pocăiește, pentru că, pentru a trece de treapta curățirii, trebuie să fi avut loc curățirea minții.”

„Francii au luat textele patristice și n-au fost în stare să discearnă cum trebuie lucrurile, și focul necreat l-au făcut creat, și înaintarea au interpretat-o ca fiind pedeapsă de la Dumnezeu, prin care să-și achite ei păcatele. Erau niște creștini teribil de întreprinzători, și-au înțeles creștinismul ca pe-o afacere, adică pentru tot ce faci, primești și-un premiu.”

Ierotheos, Mitropolitul Nafpaktosului

Sfinții Dimitrie Izvoratorul de Mir și Dimitrie cel Nou din Basarabi

La 26 octombrie este sărbătorit Sf. Mare Mucenic Dimitrie Izvoditorul de Mir și făcătorul de minuni, iar la 27 octombrie – Sf. Dimitrie cel Nou, ale cărui sfinte moaște se află în Catedrala Patriarhiei, considerat ocrotitorul Bucureștilor.

Sf. Mare Mucenic Dimitrie era fiul unui înalt dregător creștin al Salonicului. Botezat și crescut în litera Scripturii, după moartea părinților el a cârmuit cu vrednicie cetatea, aducând pe mulți la credința creștină. Aflând că este credincios întru Hristos, împăratul pune să fie închis. În temniță, vine la el un tânăr creștin, Nestor, să-i ceară binecuvântarea pentru lupta pe care urma s-o poarte cu Lie, un vandal vestit pentru forța lui și gladiatorul favorit al împăratului Maximian, pentru a pune capăt luptelor sângeroase. Dimitrie îi face semnul crucii pe frunte și prin rugăciunile sale, Nestor reușește să-și răpună adversarul, străpungându-l cu

lancea. La finalul luptei, din ordinul împăratului, Dimitrie este străpuns cu sulițele, iar Nestor decapitat amândoi primind moarte mucenicească. Sfântul Dimitrie a fost martirizat la Sirmium (Sremska Mitrovita, în Serbia), iar moaștele sale au fost aduse în Tesalonic, pe 26 octombrie 413.

Cuv. Dimitrie cel Nou din Basarabi (Dumitru Basarabov) este sărbătorit pe 27 octombrie. A trăit în veacul al XIII-lea, în timpul împăraților Petru și Asan. Născut în satul Basarabov, din părinți săraci, de mic a fost nevoit să-și câștige cele necesare traiului. Cunoscând pe unii călugări și viața îmbunătățită a acestora, s-a călugărit el însuși și s-a așezat într-o peșteră, săpată în stâncă, pe malul râului Lom. Acolo a petrecut ani în șir în post aspru, înfrânare și rugăciune, izolat cu totul de lume. Sf. Dimitrie Basarabov a fost o pildă vie de aleasă viață creștină pentru călugări și obștea credincioșilor. Când și-a simțit sfârșitul aproape, a venit pe malul Lomului și s-a așezat între două lespezi de piatră ca într-un sicriu, fiind acoperit de apele râului. Moaștele sale au rămas multă vreme sub ape, până când o copilă care pătimea de duh necurat a avut o revelație: i s-a arătat Sfântul Dimitrie Basarabov, care i-ar fi spus: „Dacă părinții tăi mă vor scoate din apă, eu te voi tămădui“. Părinții vor merge la locul indicat în vis, lângă râul Lom, și vor găsi trupul neputrezit al sfântului între două pietre. Moaștele sale au fost aduse în Țara Românească în 1774, în vremea mitropolitului Grigorie, și așezate în catedrala mitropolitană unde se află și azi.

Dragi enoriași,

SLUJBELE BISERICII NOASTRE

le puteți vedea și prin dispozitivele dvs. electronice făcând click pe pagina de internet a Bisericii

www.stnicholaschurch.net

sau pe pagina de Facebook

Sf Nicholas Romanian Church, NY